

Rõuge pannemisest.

„Kule, wanna Marri!“ ütles hallipeaga Tomas, „sured rõuged on jubba külla laste kallal! kanna hoolt, et meie lastele sawad pea rõuged pandud!“

„Tühhi keik!“ kostis Marri, „sedda woib meie wanna kas ka tehha, et ta lapse nahka katki silub, suurt kasso sest ei olle. Wata, Tulo Jaan laaskis omma pojale jubba norelt rõuged panna ja nüüd 2 nädala eest, olli poisikenne naabri aeda läinud ja õuna-pu otsast üllewelt mahha kukkunud ja säre-lund murdnud, mis kasso olli temmal nüüd rõuge pannemisest?“ Ei — ühtegi!

Poismehhe pea.

„Culle seie pois!“ hüdis üks Saksama kohtowannem ühhe möda minnia mehhe kohta, „kas sa woid ühhe mehhe pea otsast ärraraiuda?“

„Kui se üks poismees on,“ ütles temma, „siis kül; on temma agga naesemees, siis ei woima sedda mitte tehha, sest mees on naese pea ja ühhe naesterahwa peat ei woiks minna keige mailma warra egga hirmo eest, otsast ärralüa.“

Üks mees clli raskeste haige ja söbber tulli tedda waatma. Haige soigus ja kaebas, et keddagi tedda kuulma ei tulle.

„Se on sulle parras!“ kostis söbber, „se on sinno omma sü! Mikspärrast olled sinna ommad wöllad ärramaksnud? Olleksid sinna weel wölgo, nenda, kui minnul, kül sinnule siis järrelkulajaid olleks.“

Noor abbiello mees.

Üks noormees, kes rikkamehhe tütre olli naeseks wõtnud; agga ei olnud weel kasa-rahha fätte sanud, tahtis äia-taati sega hirmutada, et ta allati temma jure tulli ja omma naese peäle ühte ja teist kaebtust tõstis ja ütles, et temma ühhe willelsa ja tühhise naese sanud, kellega temma fogguni ei tahha rahhul olla.

„Olle rahhul, mo poeg“, ütles isä, „kui minno tüttar, ehk selgeminne, kui sinno naene ennast ei parranda ja sulle nenda paljo tülli teeb, siis ei pea temma minno surest warrast üks kord ühtegi pärrima, üttele temmale sedda!“

Sest tunnist sadik ei kaebanud noor mees mitte üks kord omma naese ülle, sest ta olleks